

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Het Koninkrijk van de nederigheid

DE mensen hebben soms grote moeilijkheden onder elkaar. De hoogmoed leidt hen vaak op een weg waar zij meegesleept worden zonder dat zij het willen door hun misvormde karakter. Dat gebeurt zo te midden van de zuchtende en stervende mensheid, individueel en gemeenschappelijk. Zij die de macht in handen hebben, staan ook onder deze duivelse invloed van de hoogmoed, die hen aanzet het volk te leiden op wegen die op een vervloeking uitlopen. Zij doen zo een immens kwaad aan hun natie door ze te betrekken in moorddadige oorlogen.

Zo gedragen de mensen zich op aarde, dit alles om het afschuwelijk gevoel van de hoogmoed te voldoen, die tot de ondergang leidt, zegt ons de wijze man, Salomon. Dat is een diepe waarheid die volledig werkelijkheid zal worden als automatisch resultaat, zonder dat God daar iets mee te maken heeft en zonder dat iets het kan vermijden, volgens de onveranderlijke wet van de gelijkwaardigheid. En als God ten gunste van de mensen niet ingreep, zou er geen enkele hoop zijn voor hen na de dood.

Dat is de toestand waarin de mensheid tegenwoordig verkeert. En wat een hoogmoed, wat een opschepperij, wat een verwaandheid in de harten! Laten we anderzijds het voorbeeld beschouwen van de Zoon van God, die op aarde neergedaald is om het heil voor de mensen te verrichten die verloren waren. Hij stemde ermee in om in een stal geboren te worden, in de nederigste situatie. Maar hij is het enige kind wiens de geboorte de onuitsprekelijke eer had gevierd te worden door de engelen van God die zongen: "Glorie aan God in den hoogste, vrede op aarde aan de mensen van goede wil."

Er was dus, naast een diepe nederigheid, een sublieme verhevenheid. De macht, de glorie en de majesteit hadden elkaar de hand gereikt, opdat de geboorte van de Verlosser van de wereld op aarde in een stal ondanks alles van een sublieme waardigheid zou zijn. De ster van de Eeuwige toonde aan de drie Koningen het oord waar het kind geboren was. Deze geboorte was het voorwerp van uitingen van een grandioze nederigheid, maar ook van een majesteit schitterend van licht en glorie.

Zo handelt de Eeuwige. Omdat wij er bewust van zijn dat Hij nederig is, zouden we ons zo vlug mogelijk moeten trachten te ontdoen van onze hoogmoed, want die komt helemaal niet overeen met de nederigheid die het erfdeel is van de goddelijke familie. Aangezien

de Allerhoogste, de Schepper van hemel en aarde, de grote hemelse God, nederig is, hoe durven wij, die stofkorrels op aarde zijn, dan hoogmoedig te zijn? De mens is een schepsel van een dag. Hij bestaat vandaag en morgen kan hij verwelkt zijn als het gras van het veld dat gemaaid is en verdwijnt. Het is dus onaanvaardbaar dat hij zich permitteert hoogmoedig te zijn. En nochtans, hoeveel zelfgenoegzaamheid, opschepperij, verwaandheid en aanmatiging is er te midden van deze arme wereld, verduisterd door de geest van de tegenstrever Satan!

Het goddelijk Woord verklaart dat God de hoogmoedigen weerstand biedt, maar dat Hij Zijn genade geeft aan de nederigen. Dat betekent helemaal niet dat God vertoerd is tegen de hoogmoedigen. Hij heeft integendeel het grootste medelijden met hen en reikt hun liefdevol de hand. Hij biedt hun allerlei zegeningen. Maar de mensen zijn zo hoogmoedig dat zij niet bij de eerste slag de welwillende aanbiedingen van de Eeuwige kunnen en willen aanvaarden.

Het is alleen als de vernedering hen bereikt en de pijnen van de ziel zich laten voelen voor wie hoogmoedig is en van alle kanten de vlammen voelt van de vernedering, dat het hart oplettend wordt bij de stem die vanuit de hoogste hemelen spreekt met zoveel nederigheid, goedheid en wijsheid. Terwijl hoogmoed dom is en volledig ontdaan van de minste wijsheid. De hoogmoedigen denken veel dingen te weten, maar in werkelijkheid weten ze niets. Zij pronken met hun veren als een pauw, met arrogantie, al zijn ze volledig beroofd van gezond verstand.

De hoogmoed veroorzaakt grote zielenpijnen. Daarom zei David, die ervaring had op dat gebied: "Het is goed voor mij vernederd te worden." Hij erkende het, omdat de vernedering bij hem een deel van zijn hoogmoed had vernietigd. En het was zoveel pijn dat het niet meer te verdragen was. Satan, het hoogmoedige wezen bij uitstek, spreekt daarentegen niet zo. Hij zegt, zoals wij lezen in hoofdstuk 14 van het boek van Jesaja: "Ik zal tot boven de wolken stijgen, en ik zal de Allerhoogste evenaren." Hij was in het begin de Zoon van de Dageraad, en hij is de god van deze wereld geworden. Hij is een leugenaar vanaf het begin, zegt de Heer ons. Hij doet de mensen beloven in overvloed en houdt er geen enkele van, omdat hij niet in staat is ze te verwezenlijken. Alle mensen die achter hem aan lopen en zich op zijn school laten onderrich-

ten, oogsten alleen maar ontgoocheling. De Satan, de tegenstrever, spiegelt hun allerlei dingen voor die zij nooit ontvangen. Anderzijds bedreigt hij hen op allerlei manieren, als zij hem niet gehoorzamen.

Onze geliefde Verlosser bedreigt niemand. Hij is de goede Herder die zijn leven geeft voor zijn schapen. Hij gaat ze zoeken, wanneer zij verdwaald zijn, neemt ze op zijn schouders en brengt ze terug naar de schapenstal. Met hem is alles altijd vrij, er is nooit iets gedwongen, niemand wordt geweld aangedaan. Hij nodigt ons vriendelijk uit: "Kom tot mij, u allen die belast en beladen bent, ik zal u verlichten, ik zal rust geven aan uw zielen." Dit zijn geen beloften van tegenspoed, van kwelling, maar beloften van rust, vrede, welwillendheid en zegen. Degenen die hem volgen worden van de duisternis en de slavernij van de hoogmoed geleid naar de vrijheid en de glorie van de kinderen van God. De kinderen van God zijn nederig. Zij kunnen zich verontschuldigen voor hun fouten. Zij zijn elkaars dienaren, volgens wat de Heer verklaart: "Laat hij die groot wil zijn, de dienaar van iedereen worden."

De Eeuwige is de grootste Dienaar. Door de macht van Zijn geest, zet Hij alle hemellichamen in beweging. Opdat zo'n aanzienlijke, machtige en glorieus machinerie kan functioneren, moet de Almachtige dag en nacht aan het werk zijn om die te bedienen. De mensen kennen de Almachtige helemaal niet. Velen hebben zijn Naam en deze van onze geliefde Verlosser voortdurend op hun lippen, maar dat betekent niets. Want zij kennen niet het ware karakter van de grote hemelse God, noch Zijn sublieme persoonlijkheid. De echte kennis van de naam van God wordt ons alleen maar gegeven door de kennis van Zijn karakter, de verhevenheid van Zijn gevoelens, door de demonstratie van Zijn oneindige genade. Tot nu toe hebben de mensen niets gekend van de goddelijke wegen, omdat ze alleen maar valse kerken hebben gezien die slechts een miserabele imitatie zijn van de echte.

Die valse kerken zijn talrijk, terwijl de ware kerk van Christus slechts een kleine kudde is, tegen wie de Heer zegt: "Vrees niet, kleine kudde, want het is het welbehagen van uw Vader u het Koninkrijk te geven." De ware kerk is gevormd van degenen die trouw zijn in de loop van de hemelse roeping om hun leven te geven met hun Meester voor de redding van de mensheid. Zij zijn gelukkig in nederigheid te wandelen, zich te vernederen om anderen te verheffen, om hun de vrijheid te brengen, om hun de balsem van vreugde en zegen te verschaffen in plaats van een rouwkleed. Dat is het doel dat aan de leden van de kleine kudde

De Lichtstad

LISELOTTE werd geboren in de Lichtstad. Een bleek lichtje voor wie gerechtigheid en waar geluk zocht. De zon zelf scheen niet voor iedereen. Heel weinig in ieder geval in het huis van de putgraver waar in schaduw en armoede het meisje geboren werd. Het was ook waarlijk een schaduw van een kind, een erbarmelijk klein ding van zo'n 900 gram. Ze werd in een couveuse gelegd om haar niet zonder meer te laten sterven, maar de kans dat ze bleef leven, was nul.

De ouders die bijna in de veertig waren, hadden dan ook de grootste troost van hun leven, toen Liselotte veertig dagen later levend uit de couveuse kwam. Ze had het overleefd als door een wonder waarvan de oorzaken het voorstellingsvermogen te boven gingen. Het kind werd de lichtstraal die de schaduwen verjoeg en de ziel van haar ouders verrukte. Ze verlieten de smog van de stad voor het

platteland waar, in het zachte licht van de Normandische hemel, in het bomenrijke weideland, het dorp van haar moeder lag. Zij was dus teruggekeerd naar haar Normandië, waar Liselottes ontwikkeling een geheel nieuwe vlucht kon nemen in de ontspannen sfeer van een eenvoudig en welwillend gezin. Haar grootvader waakte over haar eerste stapjes en haar oudere broer omringde haar vol zorg, ondanks het feit dat de algemene belangstelling voor de kleine hem een beetje in de schaduw stelde.

Gelukkige jaren, in de rust van bosjes, tuinen en bloemen waren een voorbode van een steeds mooiere toekomst, gevuld met zoetheid, tederheid en genegenheid. De dood van de grootvader wierp echter een schaduw over dit heerlijke visioen. Met het overlijden van de tante enige tijd later, trok er nog een donkere wolk over dit gezin, maar de dood van de moeder stortte de nabestaanden in een afgrond van verdriet en wanhoop.

Het meisje was 6 jaar oud, toen deze vloedgolf de boot deed kapseizen en het hele gezellige kader waarin haar leven zich ontwikkelde, overspoelde. Haar broer vertrok om vijf jaar dienst in het leger te nemen en haar vader verhuisde met zijn werkgever mee. Het meisje werd tussen de ene en de andere verzorgster heen en weer geslingerd. Er was niet langer meer de tederheid van haar goede moeder, en die overgang was wreed, maar ze vond op dit pad omzoomd met braamstruiken en doornen, een oase tussen de goede mensen waar haar vader werk had. Een later stadium bracht haar naar een herberg waar de putgraver, die op dat moment de Eure aan het uitbaggeren was, in pension ging. De eigenaresse van de herberg had een dochter en Liselotte had weer de sfeer van een familie gevonden.

De vader groef diepe putten met de kracht van zijn armen, maar groef ook in zijn gedachten naar de redenen die het onrecht op

aarde in stand hielden. Het was gemakkelijker om het water van de bronnen te vinden dan dat van de waarheid. Daar was het nodig om het mysterie van de ongerechtigheid op te graven, maar met middelen die hij niet had. Zijn precaire situatie, zorgen, oorlogen, kapitalisme en onzekerheid hadden hem in de richting van socialistische ideeën geduwd. Hij was misschien geen meesterbrein op het terrein van deze politiek, maar een strijdbare vrijdenker. De putgraver erkende toch dat het immense uurwerk van de schepping de wijze hand van een horlogemaker openbaarde, maar de god van de religies, die zich in oorlog brachten in plaats van deze te voorkomen, die onrecht aanmoedigden in plaats van te veroordelen, deze god naar het beeld van de mens, maakte hem misselijk.

De idealistische vader sprak vaak met zijn dochter over deze problemen en leek een manier te kennen om deze vraag op te lossen, een boodschap en een universele

voorgesteld wordt, die het programma van de Heer naleven en zo waarachtige priesters worden, heilige offerpriesters voor de Eeuwige, met onze geliefde Verlosser die geen stukje brood heeft geofferd zoals de priesters doen, maar die zichzelf geofferd heeft. Het stukje brood is maar een symbool en niets anders, evenals het paaslam. Terwijl het Lam van God ook deze glorierijke daad gesymboliseerd heeft door het avondmaal te gebruiken met zijn discipelen, om hen te herinneren aan zijn offerdood.

Het heilswerk begonnen door onze geliefde Verlosser bloeide tijdens de hele tijd van de hemelse roeping. Het tijdperk is nu gekomen waarin het resultaat ervan zich zal manifesteren door de vestiging van het Koninkrijk van God op aarde. Wij worden dus uitgenodigd om ons aan te sluiten bij onze welbeminde Verlosser om dat Koninkrijk van vreugde, barmhartigheid, nederigheid en goedheid te vestigen. Om dat doel te bereiken is er alleen maar één weg, namelijk die van de nederigheid die aan de glorie voorafgaat. Onze geliefde Verlosser, die zich tot de dood aan het kruis vernederd heeft, werd in hoge mate verheven. De Eeuwige gaf hem een naam boven alle namen. Zo zullen aan het einde van het herstel van alle dingen, bij de naam van de Heer, alle knieën zich buigen en alle tongen zullen bekennen dat God hem bemind heeft.

De Allerhoogste dringt zich niet op. Hij komt ons niet bij de arm nemen om ons al Zijn werken te laten bewonderen. Hij laat die demonstratie gebeuren door de opdracht aan Zijn geliefde volk, dat aan de mensen de openbaring van de kinderen van God moet brengen. De mensen die het willen, kunnen deze openbaring zien. Degenen die het niet wensen, zijn vrij. Maar het resultaat van de zonde is steeds de dood. Zoals ook het resultaat van een weg tegengesteld aan welvoeglijkheid en waarheid, altijd een teleurstelling is. Het is inderdaad voortdurend hetzelfde proces: men oogst wat men gezaaid heeft. Het is anderzijds ook door de nederigheid in praktijk te brengen dat men nederig wordt. En wat een gemak wanneer men het is! Men kan dan de vernedering verdragen zonder dat dit ons doet lijden, en bovendien goed doen aan wie ons vernederd heeft. De hoogmoedige, daarentegen, kan niet verdragen een beetje aan de kant te worden gezet, de laatste plaats te hebben, want hoogmoed is een vuur dat verslindt. Onze geliefde Verlosser kon in alle waarheid zeggen: "Leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart." Deze voorwaarde geldt ook voor ons, als wij in de familie van de Eeuwige willen treden, die nederig is en die niets te maken heeft met religiositeit. Religiositeit is het erfdeel van de familie van de valse god, waar de hoogmoed overvloedig is met alle boze gevoelens die zich eraan hechten.

In het koninkrijk van de tegenstrever, denkt en spreekt men kwaad van zijn naaste. Men handelt jegens hem met achteloosheid en oneerlijkheid. Men onderdrukt en kwelt hem uit dorst naar overheersing. Het is een voortdurend streven om een bevoorrechte, vooraanstaande plaats te verwerven door middel van gekonkel van allerlei aard. Men tracht te behagen aan de leden van politieke sekten om de verkiezingen te winnen en daarna overheerst men zijn naaste met hardheid, door te doen geloven dat het een noodzaak is, een onontbeerlijk iets voor de welvaart van het land. Dat zijn de hoogmoedige bedoelingen van de mensen geleid door de geest van de tegenstrever Satan, die in hen een afschuwelijk karakter vormt door hen vijand te maken van hun naaste. Nederigheid geeft daarentegen een subliem voorbeeld in de nobele persoonlijkheid van onze geliefde Verlosser en in allen die proberen op hem te lijken, door zijn lessen met moed en eerlijkheid te volgen.

De waarachtige wijsheid is dus de nederigheid, terwijl hoogmoed dom en onzinnig is, zoals wij hebben gezegd. Hij toont een duivelse mentaliteit die iedereen ongelukkig maakt, want ze is tegengesteld aan het verstand, zoals aan het goed functioneren van de organen van ons lichaam. Ze brengt zenuwspanningen voort die een onheil zijn voor ons gehele wezen. Ons wezen is niet gemaakt om de ongelukkige gewaarwordingen van hoogmoed te verdragen, maar die van nederigheid, tederheid en goedheid, die ontspannen, en de onontbeerlijke circulaties in het hele lichaam gemakkelijk en onderhouden. De kringloop brengt leven voort en onderhoudt het. Gespannenheid brengt stagnatie teweeg en sleept tenslotte onvermijdelijk het ophouden van het leven met zich mee door een totale stilstand van alle kringlopen.

Het is dus noodzakelijk en dringend serieus de goddelijke waarheid te beschouwen, goed te doen aan zichzelf door goed te doen aan de naaste, en zo vlug mogelijk op de aarde het Rijk der vrede en van goedheid te vestigen, het waarachtige Koninkrijk van God, het Koninkrijk van de gerechtigheid, de wijsheid en de liefde.

De kinderen van God kunnen alleen dat prachtige Koninkrijk van harmonie en gelukzaligheid vestigen door waarachtige en werkelijk nageleefde dingen. Het is dus onontbeerlijk het Werk van God niet als amateur beschouwen, maar zich in te spannen er een waarachtige medewerker van te worden. Daarvoor moeten we alle gewenste ijver inzetten, en al onze vermogens te gebruiken om dat Koninkrijk eerst in ons eigen hart te verwezenlijken. Wij kunnen dan overtuigd zijn dat het zich daarna rondom ons zal manifesteren door zijn weldadige en doordringende parfum, die de mensen uitnodigt hun egoïsme opzij te schuiven, hun verwaandheden en alle duivelse gevoelens die hun zoveel doen lijden en hen tot het graf leiden.

Wanneer de mensen de onuitsprekelijk weldoende gevolgen constateren van het Koninkrijk van God door de openbaring van de kinderen van God, zullen ze op hun beurt alles nalaten wat kwaad is, en dat hun bijgevolg doet lijden en hen tot het onheil leidt. Zij zullen zich aan het goede hechten, dat alleen duurzaam is, en degenen die er zich er met heel hun hart aan verbonden hebben, gelukkig en levensvatbaar maakt.

Het is door ons te vernederen om de naaste te verheffen, om hem te troosten, hem te verheugen, hem goed te doen, dat wij deze prachtige openbaring van de kinderen van God worden. Wij zullen dan ook weldoeners zijn van de mensheid en haar de zegen van het Koninkrijk van God brengen, door haar de weg naar het duurzaam geluk en het eeuwige leven op aarde te tonen en in de praktijk te illustreren, dat de glorierijke voetenbank van de Eeuwige moet worden.

De concilies van de kerk en de waarheid van het Evangelie

Het blad *Ouest-France* publiceerde een artikel van Laurent Marchant over de verschillende concilies gehouden door de katholieke kerk. Wij geven het in zijn geheel weer:

Vaticaan II is 60 jaar

Op 11 oktober 1962, kwamen meer dan 2500 vertegenwoordigers van de katholieke kerk uit het gehele wereld de basiliek Sint-Petrus binnen voor de opening van een binnen de kerk zowel verwacht als geducht concilie. Voor de eerste keer verzamelde een oecumenisch concilie bisschoppen en getuigen van de protestantse en

orthodoxe Kerken, die alle naties vertegenwoordigden en aan het geheel van de werken deel gingen nemen.

De moderne wereld was in volle evolutie en een "aggiornamento" (modernisering, aanpassing) leek noodzakelijk in de ogen van velen. Tegelijkertijd vreesden de grijze eminenties van de Roomse Curie dat rendez-vous. De Kerk had geen concilie gekend sinds 1870, een rampzalig jaar voor de pauselijke macht. Met het innemen van Rome, dat de beweging van de Italiaanse eenheid volledig maakte, verloor de Roomse paus de pauselijke Staten (een brede strook land dwars door het midden van Italië). Ook al bleef hij de universele pastor van de katholieke zielen, had hij toch geen wereldlijke monarchie meer. Voortaan woonde hij teruggetrokken op de 44 hectare van de Vaticaanse heuvel.

Dit concilie, Vaticaan I genaamd, werd beheerst door traumatische evenementen. Dat klimaat verklaart trouwens, waarom een ruim betwist principe in de christelijke wereld toen werd aangenomen, het dogma van de pauselijke onfeilbaarheid. Bijeenroepen in 1959, ging Vaticaan II zich op de lijst zetten vanuit een heel ander perspectief. Dat van een opening naar een dialoog met de moderne wereld.

Hervormingen

Tot een avondlijke bezoeker die hem vroeg waarom hij een zo zwaar proces, dat de Kerk op de vijf werkdelen mobiliseerde, op gang had gebracht, zou paus Johannes XXIII hebben geantwoord door een half geopend venster: "Om een beetje frisse lucht binnen te laten komen". Door zijn rondborstigheid en zijn goedig uiterlijk, ontketende Johannes XXIII in feite een luchtverplaatsing zonder precedent die zijn opvolger Paulus VI tot het einde van het concilie in 1965 in bedwang zou moeten houden.

Weerstand biedend sinds de XIX^{de} eeuw aan de schokken en de vooruitgang van de moderne wereld, kon de katholieke Kerk deze grote afwijking niet meer tegenhouden. De toenmalige Franse theologen waren niet de laatsten om de gelegenheid van een echte verandering aan te grijpen. Door de vooraf-vervaardigde dagorde om te keren, maakten ze een omvangrijk onderling debat mogelijk, dat ongetwijfeld zonder weerga was.

Erkenning van de rol van de leken, een liturgische hervorming van de eucharistieviering in het Latijn, een historische breuk met het afwijzen van de joodse religie, een dialoog met de andere christelijke geloofsbelijdenissen en met de andere religies. De lijst van hervormingspunten zou lang zijn. De conservatieven die in de minderheid zouden zijn op het moment van het stemmen, zouden het concilie ervan beschuldigen de geloofsleer te hebben verkwanseld, de verwereldlijking en de crisis in de roeping te hebben versneld.

Misschien heeft het daarentegen de Kerk nog gewelddadiger breuken bespaard. Het concilie heeft de rol van de Kerken van de andere continenten begunstigd, die nu beslissend is in demografische termen. Door bruggen te slaan met de wereld van de wetenschap en de cultuur, keerde Rome de rug toe aan de ouderwetse rivaliteit. Door zich te openen voor het debat, maakte ze de democratische praktijk, toch oud bij bepaalde religieuze ordes, minder vreemd voor de gewoonten van de clerus. Door de plaats van de leken te herwaarderen, stond ze – zij het nog zeer schuchter – open voor een toekomstige evolutie, en over de plek van de vrouwen in de kerk.

De geest ingeblazen door Vaticaan II blijft actueel voor een katholieke Kerk, die getroffen is door schandalen en, meer dan ooit in Europa, geconfronteerd wordt met verwereldlijkte samenlevingen. Dat is overigens de richting van de toekomstige synode die de paus voor 2023 heeft bijeenroepen.

Zoals wij weten, is de waarheid eeuwig. Ze is niet onderworpen aan veranderingen. Ze bestond lang voordat wij er waren en blijft onveranderlijk in de ruimte en in de tijd. Deze waarheid bevindt zich in God die

wet van rechtvaardigheid voor de oplossing van dit menselijke drama. Liselotte moest toch naar catechisatie om niet met de vinger nagewezen te worden in het dorp dat hen gastvrij ontving, maar op haar 16de vertrok ze naar Vichy, een kuurbadplaats, waar de warm-wattherapie veel banen bood. Ze had er zelfs een baan gevonden voor haar vader. Een baan die hem uit de put haalde, en de bagger, de modder en het vuil kon verlaten, maar hem terecht liet komen in een stad die helemaal overheerst werd door de bezetter.

Om een goed vaderlander te zijn, wist je maar al te goed wat je moest doen. Je moest de vijand haten tot in de dood; dat was de enige vorm van evangelie die was toegestaan, en bovendien zonder moeite werd nagevolgd. Een theologie van de strijd die de religies unaniem naar de letter toepasten. De Internationale was niet meer dan een droom en de helse werkelijkheid liet zien waartoe

het menselijk hart in staat was. Liselotte had vaak honger en kwam van het ene hongerdieet in het andere terecht, en haar broer had zich, om de verplichte arbeid in Duitsland te vermijden, dom genoeg aangesloten bij de Landwacht... Hij had er daarna weer uit gewild, maar dat was toen te laat.

Het tweede bewijs voor de wereld van de "wijsheid" van de naties vond zijn ontknoping op de grond, maar in de harten was het een andere zaak. "Patriotten" hadden Liselotte's broer gearresteerd en hem zonder enige vorm van proces doodgeschoten. Haar verloofde liet haar in de steek uit angst voor zijn positie in het leger. Haar vader kreeg een schok die hem een paar maanden later in het graf bracht.

Enkele onderzoekers, nog steeds dorstiger naar wraak dan naar gerechtigheid, arresteerden Liselotte om haar te laten bekennen dat haar voormalige bazin, een Duitse getrouwd met een Fransman, ook met de vijand had

samengewerkt. In plaats daarvan had ze juist Joden verborgen. Liselotte wilde liever geslagen worden dan een onschuldige vrouw uit te leveren aan individuen die alleen op zoek waren naar de mogelijkheid om hun haat te bevredigen.

De jonge vrouw was alleen in deze werelwind van tegenspoed. Een gevoel van onveiligheid legde altijd een knoop in haar keel, omdat ze de indruk had bij elke stap weg te zinken in een eindeloos en bodemloos moeras.

Een jongeman sloeg haar bij zijn eerste uiting van medeleven aan de haak en zonder de tijd te nemen om de waarde van bepaalde zaken te onderzoeken of een oordeel te kunnen vellen, had Liselotte een trouwing aan haar vinger. Ze had het eerste de beste lot getrokken in deze loterij, waar niet vaak winnaars waren, en de tijd van de lange doornen deed haar snel de tijd van de kleine bloemen vergeten.

Het onderhoud van een kasteel in Haute-Marne opende een veelbelovende horizon, maar bij problemen werd al snel duidelijk dat de jonge echtgenoot niet uit het goede hout was gesneden en niet serieus was. Dus dachten ze aan de Lichtstad. Als ze maar uit die somberheid raakten! Ze gingen naar Parijs en rekenden op die komeet met fantastische plannen voor de toekomst. Het zou lukken, zelfs waar anderen hadden gefaald. Maar het jonge stel, dat al niet bij elkaar paste, faalde uiteindelijk ook en kwam terecht bij het Leger des Heils. Vanaf dat moment leken mislukking en ellende op hun weg aan hen te blijven kleven.

De man die ze had getroffen, bleef nauwelijks overeind. Hij was het type om werk te zoeken en tegelijk te bidden dat hij geen werk kon vinden. Hun stuurloze boot ging van de ene storm naar de andere. Hun slechte verhouding had alle elementen om slechter te worden en de schipbreuk werd onvermij-

de bron van het leven is. Ze is geïncarneerd in Zijn Zoon, Jezus Christus, van wie de apostel Johannes deze wonderlijke getuigenis kon geven in het begin van zijn Evangelie: "In het begin was het Woord en het Woord was bij God, en het Woord was God. Het was in het begin bij God. Alle dingen zijn door het Woord ontstaan, en zonder het Woord is niet één ding ontstaan van wat bestaat. In het Woord was leven, en het leven was het licht van de mensen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet in haar macht gekregen... Dit licht was het waarachtige licht, dat naar de wereld kwam en ieder mens verlicht. Het Woord was in de wereld, en de wereld is door hem ontstaan, en toch kende de wereld hem niet. Hij kwam naar wat van hem was, maar wie van hem waren, hebben hem niet ontvangen. Maar wie Hem wel ontvingen en in zijn naam geloven, heeft Hij het voorrecht gegeven om kinderen van God te worden. Zij zijn niet op natuurlijke wijze geboren, niet uit lichamelijk verlangen, niet uit de wil van een man, maar uit God. En het Woord is mens geworden en heeft onder ons gewoond vol van goedheid en waarheid en wij hebben zijn grootheid gezien, de grootheid van de enige Zoon van de Vader... Uit zijn volheid zijn wij allen met goedheid overstelpt. De wet is door Mozes gegeven, maar goedheid en waarheid zijn met Jezus Christus gekomen. Niemand heeft ooit God gezien, maar de eniggeboren Zoon die aan het hart van de Vader rust, heeft Hem doen kennen." Johannes 1: 1-5; 9-14, 16, 17.

Deze grootse getuigenis volstaat al om ons een idee te geven van de glorierijke persoonlijkheid van onze geliefde Verlosser die met reden kon zeggen: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven." Johannes 14: 6. Let goed op dat hij niet gezegd heeft: "Ik heb de waarheid" maar "Ik ben de waarheid". De waarheid is niet het eigendom van onze geliefde Verlosser maar zijn natuur, en in hem moeten we ze zoeken en nergens anders. De apostel Paulus heeft dit diepgaande begrip van de waarheid goed begrepen, en hij legt dat als volgt uit, aan de Kolossenzen toen hij van onze geliefde Verlosser zei: "God wilde dat in hem de hele volheid woont." Kol. 1: 19. En ook nog: "In Hem is de goddelijke volheid lichamelijk aanwezig, en bent ook u van die volheid vervuld." Kol. 2: 9, 10. Al deze getuigenissen helpen ons te begrijpen waarop wij onze blikken moeten vestigen als wij naar de waarheid dorsten.

Als wij de voorafgaande fundamentele verklaringen hebben weergegeven, is het om als inleiding zo exact als mogelijk een begrip van de waarheid te geven die in onze geliefde Verlosser woont. Degenen die hem volgden sinds zijn komst op aarde tot op onze dagen, hebben beetje bij beetje de geest van de waarheid kunnen ontvangen die hen tot de hele waarheid hebben geleid. Zij vormen de ware Kerk van Christus die tijdens het evangelische tijdperk bestaan heeft buiten alle godsdiensten die de geest van God niet konden ontvangen, want deze valt enkel ten deel aan degenen die onze geliefde Verlosser volgen en die dezelfde gevoelens koesteren als hij: liefde voor de naaste tot aan het offer van zijn leven voor hem. Dat helpt ons het waarom te begrijpen van al deze verschillende concilies, waarin men de wil van de kerk voelt zich aan te passen aan de seculiere wereld, terwijl onze geliefde Verlosser van zijn discipelen had gezegd: "Zij zijn niet van de wereld, zoals ik niet van wereld ben." Johannes 17: 14.

Als men niet het licht heeft ontvangen, zijn allerlei trucjes nodig om de getrouwen onder de indruk te brengen. Men moet ook akkoordjes, compromissen sluiten met de geest van de wereld. Zo spelen deze concilies zich af, misschien met pracht en praal, geleid door de hoogwaardigheidsbekleders van de kerk, maar wij kunnen zeggen, zonder vrees ons te vergissen, dat de geest van Christus deze bijeenkomsten niet leidt. Luther had trouwens bij het edict van Worms in 1521 verklaard, dat de concilies vaak op een dwaalspoor raakten (het

concilie Vaticaan II duurde 3 jaar!) en dat is wel degelijk het geval, hoe zou het anders kunnen zijn?

Wij verheugen ons op de dag die nadert waarop de waarheid over de dwaling en het bijgeloof zal zegevieren. De mensen zullen de waarachtige bedoelingen van God ten gunste van hen leren kennen: "Redden wat verloren was."

Visserij of moordpartij

De visserij, of liever gezegd de overbevissing, blijft een probleem in de wereld, ondanks de vele verschillende waarschuwingen waarvoor sommige landen doof blijven. Het artikel dat we hier reproduceren, afkomstig uit het *Franz Weber Journal* Nr. 133 getuigt ervan:

Overbevissing: Chinese trawlers op de Galapagos-archipel?

Nu meer dan 80% van de visreservaten in de wereld uitgeput is, liggen de machtige Chinese visserijbedrijven op de loer naar nieuwe bevoorradingengebieden. Tot alles bereid om aan de wereldwijde vraag te voldoen, breiden ze nu hun "jachtgebied" uit naar een territorium dat gevaarlijk dicht bij het zeereservaat van de Galapagoseilanden ligt.

Zal er ooit een grens komen aan het winstbejag? Voorlopig lijkt Peking niet erg geneigd om zichzelf die vraag te stellen. Met zijn ongeveer 250 vissersboten die rondhangen in de buurt van de wateren van het reservaat bij de Galapagosarchipel, verkeert China weer eens in een potentieel gezondheids- en ecologisch schandaal. Nu een walvishaai uitgerust met een wetenschappelijk volgapparaat al op mysterieuze wijze van de radar is verdwenen, luidt een minister van de regering van de Galapagoseilanden de noodklok: wat doet China in de buurt van een van de meest fragiele en kostbare gebieden ter wereld? Met de bijvangst, goed voor bijna de helft van de totale visserij (40% volgens een studie uit 2009), is het risico op ecocide op dit heilige gebied, uniek in de wereld, reëel en treft mogelijk tientallen beschermde soorten. Onder bijvangst verstaat men in feite het vangen van soorten die verboden zijn om te verkopen of die geen commerciële waarde hebben. Met andere woorden, het betekent dat miljoenen ton zeevis gevangen wordt om half dood te worden teruggegooid in de oceaan of op de zwarte markt te worden verkocht.

Overconsumptie van producten uit de zee

De grootste boosdoener is de ongebreidelde en steeds toenemende wereldwijde consumptie van producten uit de visserij. De cijfers zijn huiveringwekkend: sinds 1990 is de vraag naar deze voedingsmiddelen met meer dan 122% gestegen! Volgens de FAO is meer dan 80 procent van de visserijgebieden al overbevist. In dit tempo – de meerderheid ervan staat al op het punt om in te storten – zal er in 2050 meer plastic dan vis in onze oceanen zijn! Maar in plaats van de manier waarop men consumeert te heroverwegen om de vraag te verminderen, innoveert China om het aanbod te vergroten en komt het gevaarlijk dicht in de buurt van de beschermde gebieden in de oceaan.

Precedenten

Hoewel de minister van de Bescherming van het gebied bij Ecuador verzekert, dat er geen vissersvaartuigen het exclusieve gebied van de Ecuatoriaanse archipel zijn binnengekomen, zijn de zorgen terecht: China is hier niet voor het eerst. Sinds 2009 zijn 19 bootjes gecontroleerd op illegale visserij, transport van of handel in beschermde soorten. In 2017 betreft de grootste vangst sinds de oprichting van het Galapagos National Park nog steeds een Chinese boot: het onderscheppen van de Fu Yuan Len 999 onthulde 300 ton illegaal gevangen vis aan boord, waaronder 6000 ingevroren haaien. De werkelijke balans is waarschijnlijk veel hoger: deze

cijfers betreffen slechts één van de 300 bootjes die er in die periode aan het varen waren.

Vissen kennen geen grenzen

Een ander probleem: ook al slagen de exclusieve zone en het reservaat erin om tot op zekere hoogte de toegang van vissersbootjes te beperken, de zee fauna zwemt toch voortdurend tussen de internationale wateren en het beschermde gebied van de Galapagoseilanden heen en weer. Het is daarom heel gemakkelijk voor deze schepen om de hand te leggen op de overvloedige biodiversiteit van de archipel en tegelijkertijd binnen de toegestane grenzen te blijven.

De visserijtechnieken in kwestie

Een ander groot probleem is, dat de beschuldigde trawlers een vorm van lijnvisserij beoefenen die bekend staat als beugvisserij, waarbij gebruik wordt gemaakt van lijnen onder water op een diepte van meer dan 50 meter. Door het aantal lijnen echter te vermenigvuldigen met het aantal boten, verkrijgt men echte wanden van haken die alles wat passeert, vangen, inclusief beschermde soorten.

De conclusie van deze trieste constatering is onherroepelijk: zonder een radicale vermindering van ons consumptiepatroon in deze kwestie hebben we straks geen zeereservaten of soorten zeedieren meer om te beschermen. Onze oceanen zullen openluchtgraven zijn, eeuwige getuigen van het misbruik door de mens.

De foto bij dit artikel toont een stapel resten van gevilde vissen. Een vreselijk gezicht voor degenen die een beetje gevoel en liefde hebben voor deze arme beesten die het slachtoffer zijn van het winstbejag dat heerst in onze samenleving. Want het egoïsme van de mens is wel de belangrijkste schuldige, die veroordeeld zou moeten worden.

En de cijfers spreken voor zich. De boot in kwestie vervoerde in dit artikel 300 ton vis, waaronder 6000 ingevroren haaien. En als we lezen dat er, als we zo doorgaan, in 2050 meer plastic dan vis in onze oceanen zal zijn, wat moeten we er dan verder van denken? Haaien worden bijvoorbeeld meestal alleen gevangen voor hun vinnen, de rest wordt in zee achtergelaten.

De bedreigde regio volgens het artikel dat ons bezighoudt, de Galapagos Archipel, is een paradijs. Het bestaat uit 330 eilanden en is de thuisbasis van honderden diersoorten, waarvan sommige nergens anders op de wereld te vinden zijn.

In plaats van voorzichtig te worden en onze eetgewoonten te veranderen, meer groenten en fruit te eten en vlees en vis te laten staan, zouden we moeten gaan leven voor het welzijn van niet alleen onze medemensen en onszelf, maar ook van de dieren die als alle levende wezens moeten worden gerespecteerd en niet moeten worden uitgebuit.

De mens moest een beschermende rol spelen op aarde. In plaats daarvan is hij zich gaan gedragen als een meester en wil alles aan zijn wil en verlangens onderwerpen. Door zo te handelen verbreekt hij een evenwicht, wat een keten van consequenties teweegbrengt die bestreden moeten worden. Het ene leidt tot het andere en de mens werkt dus aan zijn eigen ongeluk, vaak zonder het te weten. Door rijk te willen worden, vernietigt hij zichzelf. Dat vloeit voort uit de vervuiling van de lucht, de zeeën en het land. De mens wordt ziek. Hij begint dan na te denken over zijn situatie en vindt geen oplossing.

Het is inderdaad de vervloeking die momenteel ons deel is. De vervloeking door de zonde: geweest, pijn, ziekte en dood. De Eeuwige had tot Adam gezegd: "Je akker zal door jouw schuld vervloekt zijn. Het is met pijn dat je er voedsel van krijgt je hele leven lang, doornen en stekels zullen er groeien en toch moet je van zijn gewassen eten. Zweeten moet je voor je brood, totdat je terugkeert naar de aarde, waar je uit bent genomen; want jullie zijn stof en tot stof zullen jullie terugkeren." Gen. 3: 17, 18. Deze profetie is uitgeko-

delijk. Liselotte werkte op dat moment enkel op haar zenuwen als postbode en deed ook nog huishoudelijk werk. Ze keerde terug naar Vichy, maar depressief en met de bedoeling om aan dit bestaan voor eens en voor altijd een einde te maken.

De beroemde kuurbadplaats trok mensen aan, mooie mensen die geld hadden en banen creëerden. Het was daar, in het hotel waar ze werkte, dat ze Henri ontmoette. Hij was een zuiderling, serieus, evenwichtig, hardwerkend. Zijn verleden met familieproblemen stelde hem in staat Liselotte te begrijpen. Zijn ouders konden niet met elkaar opschieten. Zijn vader was enigszins losbandig en zijn moeder verkwistte het geld dat haar in handen kwam en dat als water onder de zon van de Provence verdampte. Hoe meer geld er binnen kwam, hoe minder er was. Zijn vader verliet zijn gezin voor een ander, toen de jongen 7 jaar oud was. Er waren zeer zware jaren gevolgd, ook al was de zon aan de he-

mel van Grasse niet gierig met haar stralen.

Het was vooral de zon van gerechtigheid die verstek liet gaan, hoewel Henri's moeder in die jaren van rampspoed vrienden had ontmoet die de zon wel vol ijver en moed lieten stralen. Dit zachte licht verwarmde haar hart, maar zonder al het ijs te laten smelten. Zo hoorde de zoon van die beroemde universele wet, op grond waarvan de aarde ooit een paradijs was geweest.

Dit wonder deed de planeet draaien in een baan in de ruimte. De zon was het ook steeds die de bloemen zo mooi maakte en de vogels liet zingen. Het was de gehoorzaamheid van alle atomen aan dit altruïstische principe dat de harmonie van de hele schepping voortbracht, en een vrijwillige onderwerping aan deze regel moest dat ook bij de mensen laten gebeuren. Maar het tegenovergestelde had een tragikomedie voortgebracht die op alle niveaus en op alle breedtegraden van deze wereld in verval, kon worden waargenomen.

Liselotte, die Henri hoorde spreken over deze principes en de krachten van het goede dat in het rijk van God heerste, dacht dat ze haar vader hoorde die ook over de gerechtigheid van deze prachtige wet had gesproken, die als enige het hart van de mens kon veranderen en hem gelukkig kon maken. Zeker, deze hoopvolle verwachting kwam uit diezelfde bron. De bron van het gezonde verstand dat op een dag de schuilplaats van leugen zou overstromen. Voorlopig triomfeerde de laatste; de leugen legde zijn wet, zijn religies, zijn gerechtigheid en zijn legers op. Dat was duidelijk en geloofwaardig, maar Liselotte volgde niet zonder meer Henri die regelmatig een bijeenkomst bijwoonde, de ondersteuning van de waarheid, zoals die in de Schrift werd genoemd.

Verscheurd tussen haar hart, dat haar naar de helderheid van de feiten trok, en de catechismus, die haar bond door zijn dwingende opvattingen, ging Liselotte uiteindelijk, om

hem een plezier te doen, met Henri mee. Ze kon de duidelijkheid van de boodschap niet onmiddellijk begrijpen, maar omdat ze gevoelig was voor de welwillendheid, en de helderheid van de atmosfeer daar, hield ze vol tot het licht ook zijn weg naar haar hart vond.

De stralen ervan verwarmden haar ziel zoals de zon in het voorjaar de aarde verwarmt. En dezelfde oorzaken veroorzaken dezelfde effecten. Die van de geest deze keer, omdat de bronnen van het Leven via het hart gingen. In haar getrooste ziel manifesteerde vernieuwing zich in een gezindheid die ze nooit had gekend. Sublieme gedachten werden verwekt door de ontmoeting van een goed omgeploegd land met de lichtstraal. Het zaad van de waarheid kwam onmiddellijk op door het water dat de vergadering het gaf. Maar waar kwam deze vloed van licht en liefde vandaan? Waar was de oorspronkelijke bron die zich vandaag uitkristalliseerde in de boodschap die het verdiepte?

